

СИБИН МАЙНАЛОВСКИ ФАРЪТ

chitanka.info

Нямах никаква представа къде се намирам. Очите ми постоянно обикаляха заснеженото поле, чиято девствена белота се нарушаваше само от черните петънца на накачалите гарвани, които с лъскавите си черни пера приличаха на сатанински свещеници, дошли да отслужат черната си меса на проклятията и сквернословията. Откакто бях изникнал по средата на огромно бяло пространство, те не бяха престанали да грачат нито за секунда.

Впрочем, откъде бях толкова сигурен какво точно означава „секунда“? Паметта ми представляваше едно огромно бяло петно, също като покритото със сняг поле. Лошото беше, че гарваните ги нямаше. Не помнех нито кой съм, нито защо съм тук, нито откога съм тук... въобще нищо. Струваше ми се, че съм дошъл тук съвсем скоро, но със същия успех можех да твърдя, че съм висял с години. Преди да умра...

А, ето нещо, което си спомних. Помня, че след като се разделихме с Гери, се прибрах у дома, изкъпах се, облякох обичайния си набор дрехи (дънки, раздърпана тениска, кърпа на косата и така нататък) и с едно чисто ново ножче „Gillette“ накълцах вените и на двете си ръце, и то така, че и най-добрият хирург не би могъл да ги закърпи за по-малко от десетина години...

Хм. А сега де! Коя пък беше Гери? Сигурно съм я обичал прекалено много, за да направя подобно нещо... Както и да е. Сигурно щях да си спомня впоследствие. Засега имаше други, по-сериозни спомени, за които трябваше да се боря с нокти и зъби. Като например този — кой бях в действителност.

Само че едва ли щях да си припомня нещо, ако просто висях така и нищо не правех. Реших да тръгна нанякъде. Минах покрай гарваните, които въобще не се стреснаха, а продължиха да грачат в захлас, и закрачих (напред? наляво? надясно?) смело през преспите. След (минута? час? година?) известно време полето свърши. Пред очите ми блесна вода — много, страшно много вода, докдето стигаше погледът ми, всичко беше покрито с вода... (океан?) ...а, да, точно така — океан. Огледах се и забелязах на хоризонта вдясно от мен дълъг вълнолом, в края на който се извисяваше фар. Реших да се разходя дотам — в края на краищата така и така нямах какво да правя, а и това беше единственото човешко нещо сред цялата нечовешка пустош.

Оказа се, че фарът съвсем не е чак толкова далеч, колкото изглеждаше. Открих, че вратата му не е заключена. Бутнах я и се заизкачвах по масивните каменни стъпала, полуразядени от солта и влагата.

Когато стълбите свършиха, видях една толкова малка вратичка, че трябваше да се свия почти на две, за да мога да мина през нея. В ниската килия, която бе зад вратата, нямаше никой. Единственото обзавеждане бяха ниското легло от грубо издялани трупи в ъгъла, малката масичка в центъра на стаята и масивният светилник върху нея. На стената бе окачена скица с въглен, изобразяваща младо момиче с тъмноруса коса и сивозелени очи.

Не ме питайте как съм видял цветовете в чернобялата рисунка. Просто разбрах.

Не можех да откъсна поглед от очите на жената. Бяха дълбоки и тъжни, сякаш току-що беше научила за смъртта на свой близък...

— Позна ли я? — обади се някой зад гърба ми. Подскочих от изненада. Въобще не бях чул стъпки. Извърнах се рязко и впих поглед в стареца, облечен в снежнобяла роба, изникнал така внезапно зад мен. Изглеждаше направо древен.

— Най-накрая се появи — продължи той, без да изчака отговора на въпроса, който беше задал. — Вече бях започнал да се отчайвам, да ти кажа честно. От 7000 години чакам някой да дойде и да ме смени, само че във вашия свят явно истинските хора са голяма рядкост...

— Какво искаш да кажеш?!

— Ами... просто че съм те чакал 7000 години. Мисля, че ти го казах вече...

— Чакай малко. Допреди известно време аз и представа си нямах, че ще се озова тук, а ти си ме чакал???

— Е, честно казано, не знаех, че ще дойдеш именно ти... въпреки че подозирах нещо такова. От доста време следях живота ти и имах странното предчувствие, че ще се срещнем на живо.

— Ти знаеш кой съм? Доста странно, като се има предвид, че и аз самият се чудя!

— Не се и съмнявам в това. Ти още приживе се чудеше и се луташе между това, което си, и това, което другите искаха да видят в тебе.

Старецът се приближи до мен и сложи ръка върху челото ми. В главата ми сякаш избухна експлозия. Изведнъж паметта ми започна лека-полека да се избистря — като прилив, който бавно, но сигурно залива едно по едно стъпалата на фара...

— Ти си Саймън Блекмор, някога много добър журналист, печелил на три пъти наградата „Пулицър“... докато не срещна жената, която е на тази рисунка — звучеше сякаш вътре в главата ми и същевременно от хиляди километри разстояние гласът на стареца. И странното бе, че думите му изпреварваха със стотни от секундата образите, които изникваха в главата ми. — Преди три дена тя реши да изпробва чувствата ти и ти заяви, че не иска да се виждате вече. Ти, като последния глупак, се прибра у вас и си нарязва вените. Докторите се мъчиха да те спасят цели 80 часа, но не успяха. А Гери през цялото време седеше до главата ти...

— Спи, моля те!!! — чух гласа си, глух и отдалечен.

— И ето те сега тук — продължаваше безмилостно старецът. — Стара традиция е хора, обичали силно и завършили живота си със самоубийство заради любовта си, да стават пазачи на този фар. Още щом видях как картината на тази стена се промени и образът на моята голяма любов, заради която някога и аз постъпих като теб, се смени с този на Гери, разбрах, че ти ще бъдеш моят заместник. Това също е вековна традиция...

— Какъв, за Бога, е този фар???

— Не мога да ти кажа. Просто той е бил тук много преди този Господ, за който сега говориш, и ще бъде тук много след като изчезне и последният човек на тази земя. Някой трябва постоянно да поддържа светлината, за да не се заблудят... онези, които плават в океана... но не мога да ти кажа нищо повече, човече!

Гласът на възрастния мъж започна да избледнява. Обърнах се точно навреме, за да видя как образът му става размит и неясен. Протегнах уплашено ръка към него. Тя мина през гърдите му като през лъч светлина.

— Успех, Саймън!!! — чух за последно, преди старецът да изчезне напълно. И... сякаш въобще не го беше имало...

След като изненадата (и страхът...) ми преминаха, реших, че ще е по-добре да се поогледам наоколо — да разгледам мястото, което щях да обитавам близките няколко века. Не че имаше кой знае колко за

разглеждане: освен стаичката, в която бях открил стареца, във фара имаше само още едно помещение — това на върха... където всъщност бе и моето ново работно място. Хвърлих един поглед (светлината бе ослепителна и поне засега моята намеса не бе необходима) и отново се върнах в килията със странната рисунка на стената.

Дълго време не можах да отлепя поглед от очите на момичето. Значи преди да се озова тук, не само че съм я познавал, но и съм я обичал толкова силно, че съм посегнал на живота си... Странно. Изведнъж в мозъка ми нещо се намести с глухо прищраковане. Имах странното усещане за дежа ви — нещо вече преживяно и сега изживявано просто като спомен за вече минали времена. Разбрах къде съм, разбирах какво трябва да правя и защо трябва да го правя, разбирах онова, което стоеше пред очите ми и онова, което се донасяше като звуци през дебелия каменни стени на фара.

Реших да проверя и излязох навън. Очевидно тъкмо започваше приливът, понеже първите няколко стъпала на фара бяха залети от черната като нощ вода. Наведох се, загребах с шепа малко от течността и я поднесох към устните си. Разбира се, че беше солена... но не и с онзи привкус на сол, водорасли и океански бриз. Солена беше, но вкусът ѝ нагарчаше, беше леко тръпчив, като, като...

Като сълзи.

Изтичах нагоре по стълбите и се хвърлих върху твърдото легло. Ушите ми бучаха. Знаех, че рано или късно, когато за някой пореден път се изкача на площадката на върха и впия поглед в черната пустош, ще забележа на хоризонта една фрегата с виолетови платна, на която ще плават една или две души... или само една, но толкова нежна, че би стигнала и за пет... Знаех, че тогава първият ми импулс — онзи, на който съм свикнал да се доверявам — ще е да угася светлинката и да чакам със свито сърце да дочуя звука от чупещи се дъски, от изтръгващи се гвоздеи и от разкъсващи се с болезнен вик платна. Знаех, че след това ще се хвърля — така, както съм с дрехите — във водата и ще се опитам да извадя едната от двете души...

Знаех и как ще свърши всичко.

Знаех всичко това. Разбирате ли — знаех. Не можех да си обясня това, което чувствах, което раздираше гърдите ми и караше мислите ми да подскочат лудешки насам-натам като подплашени чайки.

Разбирах, че ми предстоят десетки хиляди дни, милиони минути, стотици милиарди секунди на мъка, самота и отчаяние...

Но най-страшното от всичко бе знанието, че едва ли в близките десетина хиляди години ще пристигне някой, който да ме смени. В мислите ми отекваше гласът на предишния пазач на фара: „... обичали силно и завършили живота си със самоубийство заради любовта си...“. В крайна сметка, кой на този свят бе способен на любов?

Въздъгнах и се прибрах в малката стаичка в подножието на фара. Беше късно, а и ако се съди по почернялото небе, май скоро щеше да започне да вали. Не ми се искаше и да си помислям: ако водата в този... океан... беше всъщност сълзи, то какъв ли щеше да бъде дъждът...?

©, 2002, Сибин Майналовски

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.